

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Învierea Domnului – Sfintele Paști

Hristos a înviat !

Răstignirea și Învierea Domnului - icoane realizate de Bogdan Ciobanu

„Piatra fiind
pecetluită de iudei și
ostașii străjuind
precurat Trupul
Tău, înviat-ai a treia
zi, Mântuitorule,
dăruind lumii viață.
Pentru aceasta,
Puterile cerurilor
strigau Ție,
Dătătorule de viață:
Mărire învierii Tale,
Hristoase! Mărire
împărăției Tale!
Mărire economiei
Tale, Unule
Iubitorule de
oameni!”

**Troparul Învierii
Domnului
(glasul 1)**

Evangelhia Duminicii Învierii Domnului

La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era dintru început la Dumnezeu. Toate printr-Însul s-au făcut; și fără Dânsul nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Într-Însul era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina în întuneric luminează și întunericul pe ea n-a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, iar numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul ce vine în lume. În lume era și lumea printr-Însul s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Iar celor câți L-au primit pe Dânsul și cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fiii lui Dumnezeu, fiind născuți, nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu. Și Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și adevăr. Ioan mărturisea despre Dânsul și striga, zicând: Acesta era despre care am zis: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Și din plinătatea Lui, noi toți am luat și har peste har, pentru că legea s-a dat prin

Program liturgic în Săptămână Luminată

- **Duminica Sfințelor Paști, 2 mai**
- ora 00.00, Slujba Învierii, a Utreniei, a Sfintei Liturghii, urmată de Slujba de sfințire a bucatelor pentru prima masă de Paști (ouă, pască, cozonac, brânză etc.)
- ora 12.00, Vecernia Paștilor, A doua Înviere, în cadrul căreia se va citi Evanghelia în mai multe limbi.
- **Luni, 3 mai, a doua zi de Paști.** - ora 8.00, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii
- **Mărți, 4 mai, a treia zi de Paști**
- ora 8.00, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii Pe parcursul acestor slujbe, preotul va pregăti și va așeza în Sfântul Chivot, pentru păstrare, Sfintele Taine pentru bolnavi, adică Sfânta Împărtășanie care va sta în altar pentru tot anul.
- **Vineri, 6 mai**
• ora 7.00, Slujba Utreniei și Sfânta Liturghie, urmată de Slujba Agheasmei de Izvorul Tămăduirii. Apoi, vor urma, la cimitirul Sf. Treime, slujbe de pomenire pentru morții din parohia noastră.
Nu se va oficia Sfântul Maslu
- **Sâmbătă, 7 mai**
- ora 17.00, Vecernia hramului parohiei, cu mulți preoți invitați și mulți pelerini

**8-9 mai: HRAMUL BISERICII
NOASTRE, detalii în ultima pagină**

Cu mult dor am așteptat această noapte plină de lumină

- fragment din *Scrisoarea pastorală a Înaltpreasfințitului Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei la Învierea Domnului* -

Cu mult dor am așteptat această noapte plină de lumină. Ne-am dorit mult să nu mai trăim experiența anului trecut, ci să fim împreună, în biserici, la acest „praznic al praznicelor și sărbătoare a sărbătorilor”. Cât de dureroasă este despărțirea! Cât de grea este depărtarea! Câtă bucurie aflăm în a fi împreună, mai ales în noaptea Învierii Domnului!

În același timp, știm bine că necazurile și încercările n-au încetat și nu vor înceta să ne asalteze. Suferința și durerea sunt mereu prezente. Constatăm însă o bucurie cu totul aparte care ne cuprinde de Paști. Această bucurie se arată mai ales prin rugăciune și prin mulțumire. Bucuria, rugăciunea și mulțumirea devin stare sufletească în mulți dintre noi. Ea se manifestă printr-o mai mare deschidere față de semenii noștri, prin mai multă dărnicie, printr-o inimă mai ușoară.

„Bucurați-vă pururea” – ne spune Sfântul Apostol Pavel.

De ce să ne bucurăm? Pentru că Hristos a înviat! Ne bucurăm pentru că Hristos a biruit moartea, dușmanul nostru cel mai mare. Prin Învierea lui Hristos, moartea și-a pierdut din tragismul său. Moartea și mormântul nu mai au ultimul cuvânt. Ele devin trecere – Paște – de la această viață la viața cea veșnică și nepieritoare.

Bucuria este, așadar, starea la care Biserica ne cheamă tot timpul și, îndeosebi, de Sfintele Paști: „Cerurile după cuvîntă să se veselească și pământul să se bucure și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută că a înviat Hristos, Bucuria cea veșnică”^[1].

Bucuria Învierii Domnului nu este cunoscută de toți oamenii la fel. Mulți trăiesc bucuria Învierii cu o intensitate deosebită. Alții mai puțin. „Deoarece noi încă nu am biruit patimile, nu putem trăi deplin bucuria Învierii; cu toate acestea, într-o oarecare măsură, noi, totuși, o trăim.”^[2] Acest lucru se vede și în faptul că, de Sfintele Paști, uităm parcă de greutatea și de alte temeri și, timp de câteva ceasuri, bucuria ne cuprinde. Chiar și cei care nu au o legătură strânsă cu Biserica simt nevoia de „a lua lumină” de Sfintele Paști.

Lumina Învierii pe care o primim ca bucurie la Sărbătoarea Sfințelor Paști ne cheamă să înțelegem că viața creștină este viață de bucurie. Omul trist, mohorât, dezamăgit și descumpănit nu este creștin adevărat. Pricinile pentru tristețe, dezamăgire și suferință sunt multe și pentru creștin. Acești însă primește putere de la Dumnezeu să le depășească mai ușor și să nu-și piardă bucuria sufletească.

Sfântul Ioan Gură de Aur mărturisește că omul cu frică de Dumnezeu are bucuria vieții chiar dacă este înconjurat de ispite și încercări: „Pe cel ce se bucură întru Domnul nici o restriște nu-l poate scoate din bucuria lui. De bună seamă, toate celelalte de care ne bucurăm sunt schimbătoare, trecătoare și lesne se prefac. Și nu au numai acest neajuns, ci și pe acela că [...] nu ne hărăzesc o bucurie așa de mare ca să poată îndepărta sau adumbri mâhnirea ce ni se ivește din altă parte. Dar teama de Dumnezeu are aceste două însușiri: este statornică și nemișcată, și din ea izvorăște atâta bucurie, că nu mai simțim deloc celelalte neajuri. Cel care se teme de Dumnezeu cum se cuvine și se bizuie pe Dânsul are parte de rădăcina plăcerii și de izvorul bucuriei”^[3].

Bucuria vieții, curajul de a lupta cu greutățile, atitudinea plină de nădejde în fața încercărilor sunt daruri ale Cerului oferite omului care are frică de Dumnezeu și stăruie în rugăciune.

„Rugați-vă neîncetat” – ne spune Sfântul Apostol Pavel.

Rugăciunea este izvorul bucuriei. Omul cu frică de Dumnezeu și cu rugăciunea în minte și în inimă este un om fericit chiar dacă întâlnește multe necazuri în

viață. Suferința, încercările și vrăjmașiile nu lipsesc nici din viața creștinului. Prin credință și rugăciune, el are însă capacitatea de a trece mai ușor prin durere, o așază la picioarele Crucii și primește putere de a merge mai departe. Rugăciunea este o stare permanentă, dar nu în sensul că suntem ingenuncheați trupește la rugăciune tot timpul. Gândul că viața noastră este în mâna lui Dumnezeu este rugăciune neîncetată. Strădania de a împlini poruncile Domnului este rugăciune neîncetată. Grijă de a avea o familie ancorată în valorile Evangheliei și de a lucra numai în conformitate cu cele cuprinse în Sfânta Scriptură și în învățătura Sfinților Părinți înseamnă, de asemenea, rugăciune neîncetată. „Rugăciunea nu înseamnă numai a vorbi (cu Dumnezeu), spune marele duhovnic, Părintele Arsenie Papacioc. Rugăciunea este un fapt permanent.”^[4] Rugăciunea neîncetată se arată atunci când „ai o stare de prezență continuă a lui Dumnezeu în conștiința ta. Așa este important: gândul la Dumnezeu, conștientizarea prezenței Lui. Așa este o rugăciune la îndemâna fiecăruia, indiferent cât de ocupat ar fi. [...] Oricine poate și trebuie să se roage, spunând: «Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul!». Gândul omului trebuie să fie mereu la Dumnezeu. [...] Cum să ne gândim? Într-o formă cât mai directă: «Doamne, iartă-mă!», «Doamne, ajută-mă!» [...] Așa este rugăciunea: un contact permanent al inimii tale cu inima lui Dumnezeu”^[5].

Strădania de a trăi cu conștiința că Dumnezeu este totdeauna prezent aduce omului bucurie adâncă și o stare continuă de mulțumire.

„Dați mulțumire pentru toate” – ne spune Sfântul Apostol Pavel.

„Orice ați face, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului Iisus și prin El să mulțumiți lui Dumnezeu-Tatăl”^[6], continuă dumnezeescul Apostol.

Rugăciunea și urmarea acesteia – bucuria – deschid omului ochii spre a vedea în tot ceea ce este frumos și adevărat lucrarea lui Dumnezeu. El simte atunci nevoia să-l mulțumească lui Dumnezeu. Omul mulțumit în inima lui și mulțumitor față de Dumnezeu și față de ceilalți este un om împlinit. Este acel om care face din voia dumnezeiască legea după care se conduce în viață. „Cine împlinește voia Domnului este împăcat cu toate, fie că este sărac și poate bolnav și în suferințe, căci îl veselește harul lui Dumnezeu. Dar cel ce nu este mulțumit cu soarta sa, care cârtește împotriva bolii sau asupra aceluia care l-a supărat, să știe că se află într-un duh mândru care l-a lipsit de mulțumita către Dumnezeu!”^[7] – spune Sfântul Siluan Atonitul. Omul nemulțumit este într-o continuă neliniște. Nimic nu-i place. Nimic nu-l bucură. Totul merge necorespunzător. El nu poate avea rugăciune curată în inima lui, sufletul îi este tulburat, pe nimeni nu iubește, toate îi par urâte și neplăcute. Dumnezeu să ne păzească de o asemenea stare și să ne dăruiască „gând mulțumitor și mulțumitoare inimă, mulțumitoare mădulare ale sufletului și ale trupului, după cum spune Sfântul Simeon Noul Teolog într-o rugăciune de dinainte de Sfânta Împărtășanie!

**Hristos a înviat!
Adevărat a înviat Hristos!**
(continuare în numărul viitor)

[1] „Canonul Utreneiei Învierii”, cântarea întâi, stihira a treia, în *Penticostar*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1999, p. 16.

[2] Arhim. Sofronie (Saharov), *Cuvântări duhovnicești*, vol. I, traducere de Ierom. Rafail (Noica), Ed. Accent Print, Suceava, 2013, p. 103.

[3] Sf. Ioan Gură de Aur, *Omiliile la statui*, vol. II, traducere de Pr. Dumitru Fecioru, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2007, p. 143.

[4] *Iată Duhovnicul. Părintele Arsenie Papacioc*, ediție alcătuită de Ierom. Benedict Stancu, Ed. Sophia, București, 2010, p. 51.

[5] *Iată Duhovnicul...*, pp. 83-84.

[6] Coloseni 3, 17.

[7] „Pentru voia lui Dumnezeu și slobozenie”, în Arhim. Sofronie (Saharov), *Cuviosul Siluan Athonitul*, traducere din limba rusă de Ierom. Rafail (Noica), ediția a II-a revăzută, Ed. Accent Print, Suceava, 2013, pp. 348-349.

Lumina Învierii iradiază din sufletele celor credincioși

În fiecare primăvară, noi, creștinii, trăim cu aceeași emoție acest moment unic din istoria umanității, în care Fiul Omului, răstignit și pus în mormânt, se arată biruitor împotriva morții și odată cu El ridică pe strămoșii noștri și întreg neamul omenesc din robia morții și a păcatului.

Primele două cuvinte pe care le-a rostit Mântuitorul Iisus Hristos după Învierea Sa au fost adresate femeilor, când le zice: „Bucurați-vă!” și „nu vă temeți!” Aceste cuvinte ale Mântuitorului au o importanță deosebită pentru viața creștinului: creștinul nu se teme, el se bucură. Bucuria vieții creștine are însă o dimensiune interioară, tot așa cum și starea de frică ce este biruită prin Învierea din morți a Domnului tot în interiorul sufletului este biruită.

Cel de-al treilea cuvânt rostit de Mântuitorul Iisus Hristos după Înviere este adresat ucenicilor, pe care-i trimite zicându-le: „mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă”. Astfel, Domnul acordă mare importanță misiunii creștine în lume. Creștinul trebuie să fie în permanent contact cu lumea. Chiar și în starea de izolare impusă de protejarea în fața acestei pandemii, prin intermediul mijloacelor tehnice reușim să comunicăm cu cei dragi, să ne informăm despre starea de sănătate a lor și parcă și frica se diminuează, iar bucuria sporește.

Sărbătoarea Învierii pune în lumină importanța pe care o are sufletul și viața spirituală în confruntarea noastră cu realitatea de fiecare zi. În cartea lui Iov, diavolul atribuie lui Iov o iubire interesată față de Dumnezeu. Dar Dumnezeu îi fixează diavolului și limitele ispitirii: „Îl dau în puterea ta! Numai nu te atinge de viața lui” (Iov 2,6). De viața lui, adică de sufletul lui. Sufletul este deci al lui Dumnezeu, acolo diavolul nu „încapă”. El doar ispitește sufletul și acesta cade în capcanele celui rău. Doar prin libera voință, prin consimțire personală, sufletul poate să se piardă. De aceea perioada aceasta extinsă de izolare pe care o suportăm destul de greu ne pune la încercare tăria sufletului, calitățile sufletești pe care le-am acumulat pe parcursul vieții. Pentru că fiecare zi a vieții noastre, fiecare moment pe care-l trăim trebuie transformat în moment de acumulare pozitivă pentru suflet. Căci noi pentru suflet luptăm în viața aceasta: „cine va

voi să-și scape sufletul îl va pierde”, zice Mântuitorul, „iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa” (Marcu, 8:35).

Ce paradox! Cea mai importantă parte din noi este sufletul și tocmai această parte importantă trebuie sacrificată pentru Dumnezeu, trebuie apropiată de El, căci a-ți „iubi sufletul” e acel tip de egoism, care limitează apropierea sufletului de Dumnezeu. Sufletul se apropie cu adevărat de Dumnezeu de-abia în starea de jertfă. De aceea la vreme de încercare creștinul este chemat să-și transforme suferința, necazul, mâhnirea, nedreptatea de care suferă în jertfă înaintea lui Dumnezeu, tot la fel cum, așa cum am văzut în această Săptămână Mare, Iisus Hristos a fost părtaș la multe momente de patimă, de suferință, de jertfă, dar purtând extraordinară grijă de a face acestea împlinind toate cele rânduite de Dumnezeu. Abia după ce a gustat din amarul oțet amestecat cu fiere Domnul zice: „săvârșitu-s-a”, referindu-se, nu la faptul că a gustat din acea băutură atât de neplăcută, ci, că prin aceasta se împlinise tot ceea ce Dumnezeu programase pentru mântuirea omului prin viața pământească a Domnului Hristos.

De aceea, aflându-ne sub presiunea informațiilor îngrijorătoare despre evoluția pandemiei, ne este de folos o cercetare sufletească, pentru a transforma frumusețea sărbătorii Învierii Domnului într-un bun prilej ziditor pentru sufletul nostru spre viață veșnică. Iar mai ales prin chipul nostru suntem chemați să arătăm lumina din sufletele noastre dată de vestea și încredințarea Învierii. Să facem în așa fel ca în aceste zile, care sunt atât de importante pentru spiritualitatea noastră creștin-ortodoxă, să rodească lumina atât în noi, cât și în sufletele semenilor noștri.

Pr. Mihai Mărgineanu

Să ne curățim simțirile și, prin neapropiata lumină a Învierii, să vedem pe Hristos strălucind și lămurit să-L auzim zicând: „Bucurați-vă!”, cântându-I cântare de biruință.

(Penticostar - Din Canonul Sfințelor Paști, alcătuit de Sfântul Ioan Damschinul în sec. al VIII - lea)

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)
Voluntari:
*Secretar redacție/Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Foto: Valentin Burlacu, Alexandru Losonczy, Ionuț Andrei Bodaș, Ioan Septimiu Dorobanțu, Mihail Bogdan Trandafirescu etc.
*Grafică: Elena Gheorghită, Cristian Ștefan, Miruna Ștefan, Parascheva Matciac, Maria Morțeci etc.
*Alte activități: Bogdan Andrei Finaru, Claudiu Șuțu, Iustinian Maradin, Maria Sobaru, Daniel Șuțu, Viorel Blidaru, Iulian Boghean, Paul Sarbu etc.
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

8-9 mai: HRAMUL BISERICII NOASTRE

Programul sărbătorii Hramului cuprinde următoarele manifestări religioase:

◆ Sâmbătă, 8 mai, ora 17.00,

- Vecernia hramului, cu participarea multor preoți invitați și a multor pelerini.

◆ Duminică, 9 mai, începând cu ora 8.00,

- Utrenia, Sfânta Liturghie, pomenirile pentru ctitori, precum și pentru toți cei răposați, cu participarea multor preoți invitați și a multor pelerini

Vă invităm cu drag să participați la aceste momente de rugăciune și bucurie duhovnicească !

Ca și în anii anteriori, această sărbătoare este precedată de o perioadă de pregătiri intense. Mulțumim tuturor celor care doresc să ne sprijine în buna organizare a Sărbătorii Hramului bisericii și a întregii comunități parohiale .

Puteți direcționa 3,5 % din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care

le susține PAROHIA TOMA COZMA

Procedura nu implică nici un cost, redirecționarea acestor sume realizându-se din impozitul care a fost deja reținut

în 2019 de către stat. Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt: Numele Asociației: PAROHIA —TOMA COZMA CIF (Codul de Identificare Fis-cală): 11198095 Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

Vă mulțumim mult !

Sfatul duhovnicului

La un bătrân călugăr , a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi și a-i cere sfat. Din vorbă în vorbă tânărul îi spuse:

- Părinte , sunt destul de rău . Aș vrea să mă schimb, dar nu pot. Îmi pierd ușor răbdarea . Atunci când mă enervez, vorbesc urât și multe altele. Am încercat să mă schimb, dar nu am putut. Totuși , eu sper că după ce voi mai crește , voi putea sa mă schimb, nu-i așa ?

– Nu, i-a răspuns bătrânul .

Vino cu mine!

L-a dus pe tânăr în spatele chiliei, unde începea pădurea și i-a spus:

– Vezi acest vlăstar , știi ce este ?

– Da, părinte , un puiet de brad.

– Smulge-l!

Tânărul a scos brăduțul imediat.

Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un brăduț ceva mai înalt , aropăe cât un om.

– Acum, scoate-l pe acesta.

S-a muncit băiatul cu pomișorul acela, dar cu puțin efort a reușit până la urmă să-l scoată. Arătându-i un brad ceva mai mare, călugărul i-a mai spus:

– Smulge-l acum pe acela.

– Dar e destul de mare, nu pot singur.

– Du-te și mai cheamă pe cineva.

Întorcându-se tânărul cu încă doi flăcăi , au tras ce-au tras de pom și cu multă greutate, au reușit , în sfârșit, să-l scoată.

– Acum scoateți bradul falnic de acolo.

– Părinte , dar acela este un copac mare și bătrân . Nu am putea niciodată să-l smulgem din rădăcini , chiar de-am fi și o sută de oameni.

– Acum vezi, fiule ? Ai înțeles că și relele apucături din suflet sunt la fel ? Orice viciu sau orice neputință pare, la început , inofensivă și fără mare importanță , dar , cu timpul, ea prinde rădăcini , crește și pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul tău. Cât este încă mică o poți scoate și singur. Mai târziu vei avea nevoie de ajutor, dar ferește-te să lași răul să îți se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să îți-l scoată Nu amână niciodată să-ți faci curățenie în suflet și în viață , căci mai târziu va fi cu mult mai greu.

“Degeaba tăiem crengile păcatului în afara noastră, dacă în noi rămân rădăcinile care vor crește din nou.”